

ÉRZÉKENY VÁLLALKOZÁS

BRASNYÓ ISTVÁN

ÖREG ESTE

Porzik a liszt
és mi vermelünk.

Ma nincs szél
simán csap útról útra
a sikoltás
fénylő földeken.

Mi vermelünk.
Hely sincs említésre
méltó. Vermelünk
az éjszakába.

Kevés szalmával takarózva
ásunk
hántjuk a földet
porzik a liszt.

CSAPDAK

Fakó mákfejek közt
levélfodrokon
a megálmodott

És névtelen záporozva
ősz termények
a veranda kövén

Hol a letépett hajkorona
villámló kékje
a hegyi kék

Lámpáddal merre poroszkál
surrogón
mily utak árnyékfalain?

ÉRZÉKENY VALLALKOZÁS

Túl kései idő
e szomjas sereggel
ím, teljesebb

A gallyak között
csörtetés.
Megdermedt ujjak gyújtotta
fény
a fatetőn

És a körmök a dér izzó emlékezése
a szögeké
az ágyé

Tiltakozók.
Az álom malmai nekilendülnek.
Az álom malmai vizet vetnek a szélbe.
Csatározás delelő csillagokkal
életre-halálra.

TEREMTÉSEK

Feledékenység
hol
vigyázza tanyáink

Ritka ködből szakadva
fagyos ég
száll

A hajnal
a hajók
zöld üveg mögött

VÍZTÜKÖR

Csontok
a sárban halkan
vacognak

És a feltornyosuló föld
hirtelen
sokáig

Gyökerek alól
éjszaka

Egyre inkább vakító
sugárzás

KEZED A LAMPAN

Figyelsz:
a félelem útjai
kirojtosodnak küszöbödön.

A víz mind
kisebb reménnyel
és világosabban
a láthatár alját mossa.

Kemény szíved van jaj
és ajkad szegletében
a ránc.

ŰZŐK

Felkészülünk.
És nincs többé senki
a szitáló eső megett.
A haj,
mely a nádasra csorog,
letapad.
Többé senki.
Hol hajolsz tenyerére,
elkékült ajkát hol
melengeted — s e
száműzött fejet, amint
álomból felriad, merre,
miféle falka
űzze?
Senki;
odalenn elpattan
a gyűrű... Kései madár híz
a terelésen.

Jan. 2. ÉJFÉL

És ami átfordult
a csöndbe
a mozdulat vetette
láng

A világosság
és ujjak a szürke
falon

Ekkora föld után
már megváltva
benne:
te —

Örökre. Szótlanul.

HÓ

Az aljon most
gyűlnek a jégucák.
A járőr
előkerül a holdból:
keserű kortyokat nyel.
Befagyott
kulacsából hegedűszó
tör utat
a hóban
kialudt ablakokig.
Mégkönnyebbülés.
Szív, szabadabb,
üveganggal, a pattogó
ágakon.
A fehér lobogás
őerte
fuldokol.

A SÖVÉNY ELŐTT

Valaki a földabroszt
járja valaki
körben
a sötét ugarba vet.
Kígyókat vet és
nehéz bakancsa botladozik.
Valaki ha beáll az éjszaka
ajtókra ír íme
valaki.
És magukra nem hagyja őket
és szóba nem bocsátkozik
és szólítják.
Riog a sövénynél
míg fölmerül valaki
és elmerül
és vet
kopogó és tüskés magokat.
Jeges szemcséket vet
körben
botladozva és görnyedten
a szívükben tapos
valaki.
Feketéllik és vet
ó csak vet
a sövény előtt.